N°. 60. A°. 1838.

ZATURDAG, den 28sten JULIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 25 Julij 1838.*

In den avond van gisteren is alhier het treurig berigt ontvangen, dat Zijne Excellentie de Hoog Welgeboren Heer Mr E. L. BARON VAN HEECKEREN, *Kommandeur der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Lid der Ridderschap van de Provincie* GELDERLAND, *Generaal Major, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen*, op deszelfs reis met verlof naar Nederland, het eiland *CURAÇAO*, hebbende aangedaan, aldaar op den 15den Junij jl., door den dood, aan Koning en Vaderland, aan deze gewesten en aan zijne dierbare betrekkingen is ontrukt geworden.

Door wijle Zijne Excellentie voornoemd, bij testamentaire dispositie, stellig verlangd- en door Mevrouwe Douarière VAN HEECKEREN, even stellig aangedrongen zijnde- dat geene uiterlijke teekenen van rouw zullen worden aangenomen.

Zoo wordt zulks mits deze, namens den Hoog Edel Gestrengen Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, ter kennisse van alle Civiele en Militaire Autoriteiten, Ambtenaren en Ingezetenen in het algemeen gebragt.

Dan, hoezeer uit dien hoofde, door geene uiterlijke teeken, de smartelijke gevoelens over het verlies van den dierbaren afgestorvene kan worden aan den dag gelegd, zoo zullen de ijverige en onvermoeide pogingen van dezen waardigen en hooggeschatten vertegenwoordiger des Konings, gedurende een reeks van *zeventien* jaren, tot bevordering van het welzijn dezer gewesten, vooral in deze volkplanting, hem steeds levendig in aandenking houden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 26 Julij 1838.*

De Heer Mr. A. KIKKERT SCHOTBORGH, door Zijne Majesteit benoemd tot *ADJUNCT GOUVERNEMENTS SECRETARIS* dezer Kolonie, heeft op heden den tot die betrekking staande Eed in handen van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim* afgelegd en zijne functien aanvaard.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 26 Julij 1838.*

Van wege den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt hiermede bekend gemaakt, dat aan het Slavenkind *Juliette*, toebehoord hebbende aan den Lande; *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden, — zullen deze gemanumitteerde voortaan heeten:

JULIA VAN NEERIJNEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

Extracten uit de NEDERLANDSCHE COURANTEN, *tot en met den* 31sten *Mei* 1838.

Nederlanden.

AMSTERDAM, 29 Mei.

Onder het opschrift *Wapening en Ontwapening*, lezen wij in de *Bredasche Courant*, van 21 Mei, het volgende:

Van alle kanten hoort men de vrees uiten als of de spanning, die welhaast gedurende acht jaren de gemoederen der Nederlanders heeft gerukt uit den rustigen staat van vrede, om die in het onzekere te houden of een algemeene oorlog, dan wel eene herstelling van regt, ons deel zoude zijn, een einde zoude nemen; en dat de ure der ontknooping genaakte. Voor hen die in elke schijnbeweging van oorlogslieden in Frankrijk, een nieuwen bijstand aan Belgie willen verleend zien, omdat men het allengskens is gewoon geworden, dat hulpbenden voor dat voormalig deel van ons schoone koningrijk in de bres springen, zoo dikwijls als er gedücht wordt dat deszelfs ongerijmde aanspraken en wederregtelijke handelingen tot strafoefening schenen te zullen leiden; — voor dezulken zeggen wij, lijdt het bijna geen twijfel of de voorgeschrevene zamentrekking van enkele troepen aan de Fransche noordergrenzen heeft ten doel, om aan de Duitsche bonds vergadering ontzag in te boezemen, als er sprake is om woelingen in het Luxemburgsche verder met kracht tegen te gaan. En inderdaad als men een deel der overbevolking van Parijs in 1830 zag aansnellen, om de driekleurige vaan der propragande op Nederlandschen bodem te helpen planten, en verraad te ondersteunen; toen men bij den glorierijken tiendaagschen veldtogt een Fransch leger zag aanrukken om het geslagene en deels gevlugte Belgische te vervangen, en ons ten geleide naar onze vaderlandsche grenzen te strekken; toen in December 1832 de grond der Antwerpsche citadel met Fransch oorlogstuig doorwoeld en met vaderlandsch bloed doorweekt werd (o immer onvergetelijke tijd!) — als dit zich weder aan ons voorspiegelt, dan valt er niet aan te twijfelen, dat de zamentrekking van eene Fransche legermagt bij Valenciennes eene bedreiging tegen ons, eene bedreiging van vredebreuk inhoudt. Maar sedert 1833 is de staat van zaken veel veranderd; na dat Frankrijk zich belast had om ons de Antwerpsche citadel af te nemen; en Engeland onze havens sloot en onze schepen ten nadeele des handels opbragt, opdat toch Belgie het gerust bezit van het grondgebied aan hetzelve bij de XXIV artikelen omschreven mogt genieten; en de koning der Nederlanden, gedwongen om ook tot hetzelve toe te treden, weigerachtig bleef, scheen men bij het traktaat van 21 Mei 1833 een standpunt te hebben aangetroffen hetwelk de Europesche politiek bleef vasthouden, hoe onregtvaardig en drukkend het ook voor ons land wezen mogt. Doch toen ook was de maat volgemeten. De uiterlijke gedaante der politiek mogt niet veranderen; de verguisde koning der Nederlanden klom in de achting van alle regtschapene volken, en in het hoofd en hart van de grooten der aarde, die tegen hem geweld gebruikt hadden, rees de bedenking op, of men wel regtmatig gehandeld hadde; noodzwang werd de dekmantel voor het tot daartoe verrigtte, maar het scheen als of meerdere goedgunstigheid ons wachten mogt. De koning der Nederlanden vond zich echter verpligt een traktaat te onderschrijven, waarbij hij de onafhankelijkheid van Belgie erkende; het gevorderde groote offer werd gebragt. Waarom zou *nu* eene vredebreuk ontstaan? om ongerijmde eischen van Belgie te ondersteunen; om de Duitsche Bondsvergadering in ontzag te houden? Weet men niet met meerdere zekerheid, dat de demonstratien van patriotismus in het Limburgsche en Luxemburgsche gewraakt worden door Engeland en Frankrijk, en hinderlijk zijn zelfs voor de Belgische regering. Zou Frankrijk, welks behoedzame staatkunde zich zoo bevlijtigt om binnen 's lands op eigen bodems den revolutionnairen geest tegen te gaan, en daarin zoo verwonderlijk gelukkig geslaagd is, de hand leenen, om het revolutie-vuur te gaan aanwakkeren in een deel van Europa, zoo na aan hare grenzen liggende, zonder bevreesd te zijn, dat het vuur spoedig zou overslaan? Heeft het de Polen niet geheel en al verlaten; en wat doet het voor Spanje? Zou Engeland, zoo arbeidzaam sedert 1830 om ten koste van regt en geregtigheid den vrede te bewaren, die *nu* op het spel laten zetten, in het oogenblik, dat het grootste struikelblok, de weigering om Belgie te erkennen, was opgeheven? Zoude Engeland toezien, dat de Fransche wapenen wederom den Belgischen grond innamen, nadat die wapenen den Afrikaanschen grond nog in bezit houden, zonder schijn van dien te willen verlaten, ten spijt van Engeland? Zou Frankrijk zoo roekeloos zijn, om eenen algemeenen oorlog te willen wagen, nadat het den vrede zoo lang heeft gezocht? Wij gelooven dat die wapenvertooning aan de grenzen niets te beduiden heeft; en zoo iets, het houdt niets vijandigs tegen Nederland in. Men lette op de houding van Nederland in deze oogenblikken; die houding is rustig; is vredelievend; die houding blijkt uit de algemeene ophaling der wapenen voor den landstorm rondgedeeld toen het Vaderland in nood verkeerde. Nederland ontwapent zich. En men kan er vast op gaan, dat geen oorlog ons bedreigt; de Regering, die zich vrij bewoog te midden der bajonetten der geheele Nederlandsche bevolking, acht het uur gekomen, om den landstorm de rust te hergeven; en zij kent de Natie te goed; om overtuigd te wezen, dat deze ten volle gelooft, dat de Regering die wapenen niet in tuighuizen wederom zou doen opleggen; indien er nog maar schijn van gevaar aanwezig was. Die vredelievende houding stelle ons dan gerust voor de bekommering van eenen algemeenen oorlog; en men zie er de beëindiging in onzer geschillen met Belgie; zoo als in de ernstige houding aan de Duitsche en Fransche grenzen, om alle revolutionnaire woelingen krachtig te beteugelen.

Groot-Brittannie.

LONDEN, 21 Mei.

Vóór eenige dagen heeft te Londen, in de vergadering die onder het presidium van lord Londonderry in de *Freemanson's tavern* is gehouden, een zeer krachtig too-

neel plaats gehad, waarvan die edele personaadje de held was. Er zoude eene petitie onderteekend worden, om te verwerven, dat de krooning der Koningin tot in de maand Augustus uitgesteld, en alsdan vooral het groot diner in Westminster-Hall niet achterwege gelaten mogt worden. Dit besluit, hetwelk overigens volstrekt nutteloos was, werd op het voorstel van den lord door de vergadering genomen. Maar het zonderlingste was, dat eene der Londensche radikalen-associatien hare vertegenwoordigers in de gezegde vergadering had gezonden, en dat deze radikalen herhaaldelijk de plompst revolutionnaire taal gevoerd hebben, welke men zich met mogelijkheid kan verbeelden. Onder andere trekken daarvan, kwamen ook deze: sir Walter James, na het voorstel van lord Londonderry ondersteund te hebben, zeide nog bij wijze van corroboratie:

De hoogzuinigheid heeft altijd 's volks misnoegen opgewekt. Bij de krooning van Willem IV werden in de stad spotprenten uitgevent, waarin Z. M. verbeeld werd, als in eene huurkoets naar de krooning rijdende.

Een Republikein van St. Pancras: Dat is mooi genoeg voor een koning, en vooral voor eene koningin.

Wat zoude, — dus vervolgt sir James — de groote maarschalk Soult, die van wege het Fransche hof herwaarts komt, wat zouden de vertegenwoordigers van Oostenrijk en Rusland zeggen, indien zij, naauwelijks voet aan wal gezet hebbende, spotprenten aangeplakt zagen, onze Koningin in eene huurkoets naar Westminster rijdende, gevolgd door een omnibus vol met hare ministers? (*vrolijk gelach*). De krooning zal de oplettendheid van Europa tot zich trekken: zij moet met voegzame plegtigheid omkleed zijn (*gemor der republikeinen*). *De markies van Londonderry:* Ik zie in hetgeen daar gezegd is, niets, hetwelk tot dat gemor kan aanleiding geven.

Sir Walter James, na den president voor deze zijne aanmerking bedankt te hebben, brengt zijne motie uit, strekkende om het voegzame eener openbare feestvertooning te doen gelden, en wel van een zoodanig publiek vreugdbetoond als der natie en tevens der koninginne waardig is, die op den troon der Plantagenets is gezeteld.

(Bij deze woorden geraken de republikeinen in onstuimige drift; zij komen niet tot bedaren, dan op het oogenblik dat de Heer Vincent, de afgevaardigde der handwerkers associatie, het woord opneemt).

Ik heb een amendement voor te stellen, zegt de heer Vincent, maar ik moet eerst doen opmerken, dat, naar mijn inzien, het er bijster weinig op aankomt, hoe de souvereinen van Europa over de krooning onzer Koningin zullen denken. Dat is het niet wat ons bezig houdt. (*Toejuichingen in de afdeeling van St. Pancras.*

De President: Het is mijn pligt de orde te handhaven: Ik zal aan de vergadering vragen, of zij den redenaar wil aanhooren?

Een republikein uit den hoop: Vleezevazen! Een ieder heeft het regt om te spreken. Ga gij uwe plaats in het Huis der lords hernemen, alwaar al de Toryschelmen elkander rendez vouz geven. (*Nu stijgen rumoer en verwarring tot het uiterst.*

De Hr. Vincent: Ik ken den president het regt niet toe, mij in de reden te vallen. Het zal hem vrij staan, om, als hij wil, tegen mijn amendement te stemmen, hetwelk dus is vervat: »Het gouvernement heeft gelijk, de krooning met de minst mogelijke kosten en op den bepaalden dag te doen plaats grijpen, 1) uithoofde van den beklagenswaardigen toestand van het grootst gedeelte der arbeidende klassen; 2) uithoofde van den weinig gunstigen staat van 's lands inkomsten; en 3) — en vooral op dit punt roep ik de overtuiging van alle eerlijke en verstandige lieden in, — omdat de krooningen onnoodig zijn en schats van geld kosten. (*Daverende toejuichingen der republikeinen.*)

De President brengt de eerste motie in omvraag.

De stemmen schijnen tusschen de motie en het amendement verdeelt te zijn.

De president verklaart, dat het eerste besluit aangenomen is.

(Protest van de zijde der republikeinen, die beweren dat de meerderheid der stemmen in hun voordeel is geweest: zij zwaaijen met hunne hoeden ten teeken van zegepraal.)

Van dit oogenblik af aan, is er geene mogelijkheid meer om, te midden van het rumoer en van de onophoudelijk elkander overschreeuwende uitvallen en tegenreden, de woorden der sprekende leden te verstaan. De vergadering gaat echter uiteen, na de redactie eener petitie, overeenkomstig het eerst genomen besluit, te hebben aangenomen.

Frankrijk.

PARIJS, 23 Mei.

In een partikulieren brief uit Parijs wordt wegens den oorlog in Spanje het volgende geschreven:

»Reeds meermalen hebben wij doen opmerken, dat bij den in Spanje plaats grijpenden strijd de overwinning gemeenlijk zich aan de zijde dier partij schaart, welke zich op de defensieve houdt. Te rekenen van den dag, op welken de oorlog begonnen is, tot dien, op welken Don Carlos aan de spits eener soort van armee, en van onafhankelijke regering in de provinciën, stond, was hij steeds gelukkig tegen de generaals der Koningin, die achtervolgens poogden in de provincien binnen te vallen en derzeiver vestingen te bemagtigen, daarentegen van den dag af aan, dat de pretendent het eerst de offensieve aannam, en tot verovering van het overige Spanje oprukte, is hij op niets dan ongelukken gestooten. Hij kon ook, trouwens, wel niet anders dan eindelijk aanvallenderwijze te werk te gaan. Deze rebellie kan niet in het *status quo* gehouden worden. De Baskische provinciën kunnen eene armee, die zoo groot is als derzelver bevolking, niet gedurende eene reeks van jaren onderhouden, en even zoo min zullen de buitenlandsche vrienden van Don Carlos voortgaan met hem geld te verschaffen, als zij geene hoop mogen voeden, hem spoedig in Madrid te zien. Daarom moet hij vooruit, en oprukken ofschoon iedere schrede, welke hij waagt, zijne krachten uitput en hem der vernietiging nader bij brengt. De strooptogt van Gomez was metterdaad een schitterend wapenfeit, het was het eerste, en de aanvoerder een duchtige renner; maar zijne navolgers zijn in daden en roem allen verre achter hem terug gebleven. Des pretendenten eigene poging was eene zeer onhandige onderneming, en de jammerlijk mislukte pogingen van Negri en Basilio zouden alligt de voorlaatsten kunnen geweest zijn. Don Carlos moet weder den Ebro overtrekken en, met alle Navarrezen, welke hij overreden kan hem te volgen, nog eenen veldtogt wagen, maar hij marcheert niet meer met den moed en de hoop, die zijne vroegere krijgstogten bezielden. De Baskische en Navarresche boeren zijn allezins dappere en vastberaden lieden; maar de ware soldaten, de militaire avonturiers, die hen aangevoerd hebben, moeten inzien, dat zijne gelukster aan het tanen, en bij zijne zaak noch roem noch buit meer te behalen is. In vroegere jaren boogden hof en leger van Don Carlos op de tegenwoordigheid van Engelsche oorlogs dilettanti, dappere en veel belovende mannen, dit mogen wij te regt erkennen. Waar zijn zij thans? Wij herinneren ons ook, dat destijds Don Carlos ter beurzen van Parijs en Londen zijne ijverigste aanhangers had. Wie sprak luider, stouter, vertrouwenvaster dan zij? Thans zijn zij zoo neêrgeslagen (abattus) en zoo stil geworden, als men slechts zijn kan. En toch, — dit is der gansche wereld blijkbaar, — is het ministerie der koningin zoo dom, zijn de generaals der koningin zoo onbekwaam, is de staatskast der Koningin zoo ledig als ooit te voren; en even wel zegeviert de zaak, ten spijt der armzalige werktuigen welke zij bezigt. De Carlisten worden geslagen, verstrooid, gejaagd, en, zonder een eenig generaal of staatsman, die dezen naam verdient, zonder een maravedi in de staatskast, snelt de liberale zaak in Spanje blijkbaar hare eindelijke zege te gemoet.

— De beroemde tooneelkunstenares Mlle. Mars, heet met haren vollen en waren naam Anne Françoise Hippolite Boutet, *dit* Mouvel, welken laatsten naam haar vader aannam, toen hij zich aan het tooneel wijdde; gelijk daarentegen hare moeder dezen naam willekeurig verwisselde voor dien onder welken hare dochter zich eenen zoo hoogen roem in de geschiedenis der Fransche tooneelspeelkunst verworven heeft. Ofschoon Mlle. Mars den 10den Februarij 1779 geboren is, weigerde zij nog jl. week in Scribe's *Grootmoeder* de titel-rol te spelen, bij welke gelegenheid een der Parijsche dagbladen de aanmerking maakte, dat zij daarin ongelijk had, wijl deze rol voor haar zeer gemakkelijk moest zijn, want zij behoefde in dezelve zich immers slechts te laten zien, zoo als zij was. Mlle. Mars is wederom voor een jaar aan het Theatre Français verbonden, doch trekt geene appointements; zij bekomt voor elke voorstelling 300 francs, en kan vorderen dat zij wekelijks driemalen optrede.

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, den 27sten Julij 1838.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Hofstraat*, aangekomen hebbende ALIDA ELISABETH-, JOHAN BENJAMIN- en THERESIA HENRIETTE JETS. — *f* 850
J. H. Cordua, nom. ux.

Advertentiën.

(29312) Aangebragt per het Schip *de Snelheid*, en te bekomen in het PAKHUIS van Kapt. C. WESSELS, over de *Waag*, in het huis van Mejufvrouw C. J. SMITH:
Diverse *VERSCHE PROVISIEN; DRANKEN; STUKGOEDEREN; KOPER-, BLIK-* en *IJZERWAREN; KANARIE-VOGELS; PIK; TEER; BREEUWWERK* en veel meer andere GOEDEREN.

(29317) De ondergeteekende voornemens zijnde binnen kort deze Kolonie te verlaten, verzoekt alle degenen die hem verschuldigd zijn, te komen aanzuiveren, daar hij anders (hoe ongaarne ook), zijne rekeningen *onmiddelijk* ter vervolging zal overgeven.

THOMAS TRASK.

Scheepstijdingen.

Binnengekomen.

Den 24sten dezer, de Nedel. Schoener *Gouverneur Generaal* BARON VAN HEECKEREN, Kapt. P. L. de Hazeth, van *Curaç o*, hebbende 24 dagen reis; Passagiers: de Heeren Kapitein Adjudant R. H. Esser, Mr. A. Kikkert Schotborgh en *zes* Slaven; Mejufvrouw C. van Schaay; de vrije G. H. van Zutphen en Christina Francina van Zwol, benevens *twee* Slaven behoorde aan P. L. de Hazeth en *zeven* Slaven, behoorende aan den Heer J. Everts.

Den 25sten, de Nederl. Schoener *Jeannette*, Kapt. A. Charrurier, van *Coronie*, hebbende 3 dagen reis; Passagiers *drie* Manschappen van het Bataillon Jagers N°. 27; benevens de Slavinnen *Jetta* en *Isabella* met haar kind, aankomende den Heer Tyndall.

Uitgeklaard.

Den 27sten dezer, het Schip *Wilhelmina en Maria*, Kapt. J. C. Atkes, naar *Amsterdam*; lading: 392 vaten Suiker, 116 balen schoone- dito vuile Katoen, 7 vaatjes Tabak en 4 stukken Hout.

Idem, de Nd. Am. Brik *Amazon*, Kapt. Wm. Grover, naar *Gloucester*; lading: 250 vaten Melassie.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.